

Глава 1

БЕЗБРОЙ МАЛКИ ВЪГЛЕНЧЕТА

Наш

Федералните агенти в офиса ми бяха късметлии поради две причини.

Първо, лявото ми кроше вече не беше толкова добро, колкото преди да ме прострелят.

И второ, трудно ми беше да изпитвам каквото и да било, да не говорим пък за гняв, достатъчно силен, за да ме накара да направя нещо глупаво.

– Бюрото разбира, че си особено заинтересован от това Дънкан Хюго да бъде намерен – заяви специален агент Сонал Айдлър, изпънала гръб в стола от другата страна на бюрото ми. Погледът ѝ се спря за миг върху петното от кафе на ризата ми.

Тя беше корава жена в строг костюм и изглеждаше така, сякаш яде правила за закуска. Мъжът до нея, щатски маршал Нолан Греъм, имаше мустаци и изражението на човек, принуден да направи нещо, което определено не искаше. Изглеждаше също така, сякаш обвинява мен за това.

Искаше ми се да се почувствам подразнен. Да изпитам каквото и да било освен огромната, задушаваща празнота, която ме заливаше, неизбежна като прилива. Нямахме обаче нищо друго. Единствено аз и празнотата.

– Само че не можем да допуснем ти и твоите хора да се врите навсякъде и да объркате разследването ни – продължи Айдлър.

От другата страна на стъклото сержант Грейв Хопър изсипа половин килограм захар в кафето си, впил яростен поглед в агентите на ФБР. Зад него участъкът кипеше с обичайната енергия на полицейско управление в малко градче.

Звъняха телефони. Тракаха клавиатури. Полицаи служеха на обществото. А кафето беше отвратително.

Всички бяха живи и дишаха. Всички освен мен.

Аз просто се преструвах.

Скръстих ръце на гърдите си, без да обръщам внимание на остро пробождане в рамото.

– Оценявам професионалната ви любезност. Но защо да съм особено заинтересован? Не съм единственият полицаи, прострелян при изпълнение на служебния си дълг.

– Също така не беше единственото име в онзи списък – обади се Греъм за първи път.

Челюстта ми се напрегна. Целият този кошмар бе започнал със списъка.

– Но си първият, когото се опитаха да премахнат – каза Адлър. – Името ти беше в онзи списък с полицаи и информатори. Ала това е нещо повече от проста стрелба. За първи път разполагаме с нещо, което можем да лепнем на Антъни Хюго.

За първи път чух следа от емоция в гласа ѝ. Специален агент Айдлър си имаше своя цел и тя беше да пхне Антъни Хюго зад решетките.

– Не можем да допуснем никакви грешки – продължи тя. – Ето защо не можем да позволим някой да се опита да вземе нещата в свои ръце. Дори да има полицейска значка. Висшето благо винаги си има цена.

Потърках челюстта си и за своя изненада напипах доста повече от едва набола брада.

Напоследък бръсненето определено не беше в списъка ми с приоритети.

С оглед на обстоятелствата предположението на специален агент Айдлър, че съм започнал собствено разследване, беше основателно. Само че тя не знаеше срамната ми малка тайна. Никой не я знаеше. Външно може и да оздравявах. Може и да си обличах униформата и да идвах в участъка всеки ден. Ала вътре в мен не бе останало нищо. Нито дори желание да открия човека, който беше отговорен за това.

– Какво очаквате да направят моите момчета и момичета, ако Дънкан Хюго се върне, за да надупчи още неколцина от съгражданите им? Да си затворят очите? – провлачих аз.

Федералните агенти се спогледаха.

– Очакваме да ни държите в течение за всички местни произшествия, които биха могли да имат нещо общо със случая – твърдо заяви Айдлър. – Ние разполагаме с повече ресурси, отколкото твоя участък. И не сме лично заинтересовани.

Почувствах как нещо проблесна в празнотата. *Срам.*

Би трябвало да бъда лично заинтересован. Би трябвало да съм навън и лично да издирвам Хюго. Ако не заради себе си, то заради Наоми и Уейлей. Той беше тероризирал годеницата на брат ми и нейната племенница, като ги беше отвлякъл и заплашвал заради същия този списък, който ми беше докарал две дупки от куршум в тялото.

Ала част от мен бе умряла в канавката онази нощ, а за онава, което бе останало, не си струваше да се боря.

– Щатски маршал Греъм ще остане за известно време. Да държи нещата под око – продължи Айдлър.

Мустакът като че ли беше точно толкова доволен от това, колкото и аз.

– Като например? – попитах.

– Всички набелязани лица в списъка ще бъдат поставени под федерална охрана, докато не се уверим, че опасността е отминала – обясни Айдлър.

Господи. Всички в града щяха да настръхнат, ако разберяха, че наоколо се навъртат агенти на ФБР и чакат някой да наруши закона. А аз няхах енергията за това.

– Нямам нужда от охрана – казах. – Ако Дънкан Хюго има и две действащи мозъчни клетки, няма да се навърта тук. Отдавна се е пръждосал. – Или поне това си казвах късно нощем, когато не можех да заспя.

– С цялото ми уважение, началник, ти си този, когото простреляха. Късмет имаш, че си жив. – Мустакът на Греъм потръпна самодоволно.

– Ами годеницата и племенницата на брат ми? Хюго ги отвлича. Те ще получат ли охрана?

– Нямаме причина да вярваме, че Наоми и Уейлей Уит се намират в опасност – отвърна Айдлър.

Пробождането се превърна в тъпо туптене, в тон с това в главата ми. Не си бях доспал, търпението ми беше на изчерпване и ако в най-скоро време не разкарах тези двамата от офиса си, не бях сигурен, че ще успее да остана любезен.

Повиках на помощ целия южняшки чар, на който бях способен, и се изправих.

– Ясно. А сега, ако ме извините, имам град, за чийто ред трябва да се грижа.

Федералните агенти също станаха и ние се ръкувахме автоматично.

– Ще ви бъда задължен, ако ме държите в течение. При положение че съм „особено заинтересован“ – подхвърлих, докато те отиваха към вратата.

– Ще споделяме всичко, което можем – отвърна Айдлър. – И разбира се, ще очакваме обаждане веднага щом си спомниш каквото и да било за стрелбата.

– Обещавам – отвърнах през стиснати зъби. От тройната комбинация от физически наранявания, загуба на паметта и сковалото ме вцепенение представлявах бледа сянка на мъжа, който бях някога.

– До скоро – каза Греъм. Прозвуча като заплаха.

Изчаках да си изнесат задниците от участъка ми и грабнах якето си от закачалката. Дупката от куршум в рамото ми възнегодува, когато напъхах ръка в ръкава. Тази в торса не беше по-добре.

– Добре ли си, началник? – попита Грейв, когато излязох в общото помещение.

При обикновени обстоятелства моят сержант щеше да настои за най-подробно описание на срещата, последвано от цял час оплакване за тези простотии с юрисдикцията. Ала откакто ме бяха простреляли, всички се отнасяха към мен, сякаш бях чуплив.

Може би не криех нещата толкова добре, колкото си мислех.

– Добре съм – отговорих по-рязко, отколкото бях възнамерявал.

– Излизаш ли? – продължи да ме разпитва той.

– Да.

Наскоро наета и нетърпелива да се докаже, патрулен полицай Банърджи скочи така, сякаш на стола ѝ имаше пружина.

– Ако искаш да обядваш, мога да ти взема нещо от „Дино“, началник – предложи.

Родена и израсла в Нокъмаут, Таши Банърджи току-що

беше завършила полицейската академия. Сега обувките ѝ бяха лъснати до блясък, а тъмната ѝ коса беше прибрана в безупречен кок. Но само преди четири години, когато беше в гимназията, бе глобена, задето в едно заведение за бързо хранене беше минала с кон през гишето за поръчване от автомобил. Мнозина от нас в управлението бяхме преминавали границата на закона като млади, поради което решението ни да го защитаваме, вместо да го заобикаляме, означаваше повече.

– И сам мога да си взема проклетия обяд – сопнах се.

Лицето ѝ посърна за миг, но тя бързо се овладя, от което се почувствах така, сякаш бях изритал кученце. *Мамка му*. Превръщах се в брат си.

– Но ти благодаря за предложението – добавих не толкова рязко.

Страхотно. Сега трябваше да направя нещо мило. Отново. Поредния жест, който казваше „съжалявам, че се държах като задник“, за който няхах енергия. Само тази седмица бях донесъл кафе, понички и (след едно особено смущаващо избухване заради термостата в участъка) шоколади от бензиностанцията.

– Отивам на физиотерапия. Ще се върна след около час.

С тези думи излязох в коридора и се отправих към изхода с вид на човек, който има работа, в случай че на още някого му хрумнеше да се опита да подхване разговор.

Изпразних ума си и се опитах да се съсредоточа върху онава, което се случваше пред мен.

Есента на Северна Вирджиния ме посрещна с пълна сила, когато излязох през стъклената врата на общинска сграда „Нокс Морган“. Огряно от слънцето, небето бе толкова синьо, че очите те заболяваха. Дърветата от двете страни на улицата бяха впечатляваща гледка с червеникавокафявите, жълти и оранжеви багри на листата си. Тикви и бали сено доминираха по витрините в центъра.

Ревът на мотор ме накара да вдигна глава. Харви Литгоу тъкмо минаваше по улицата; от каската му стърчаха дяволски рога, на седалката зад гърба му имаше пластмасов скелет.

Харви вдигна ръка в поздрав, преди да се изгуби надолу по улицата, карайки поне с трийсет километра над позволената скорост. Винаги на ръба на закона.

Есента открай време беше любимият ми сезон. Ново начало. Хубави момичета в меки пуловери. Футболни мачове. Студени нощи, сгрени от бърбън и накладен навън огън.

Ала сега всичко беше различно. *Аз бях различен.*

Понеже бях излъгал за физиотерапията, не можех да остава да ме видят как обядвам в града, така че се отправих към вкъщи.

Щях да си направя сандвич, който нямаше да изям, да си седя сам и да се опитам да намеря начин да избутам до края на деня, без да се държа като прекалено голям задник.

Трябваше да се взема в ръце. Не беше толкова трудно да се занимавам с бумажина и да се появявам тук-там като безполезния фигурант, какъвто бях.

– Добро утро, началник – поздрави ме Талула Сейнт Джон, механикът на града, докато пресичаше в нарушение на правилата за движение току пред носа ми. Дългите ѝ черни плитки бяха преметнати над рамото на гашеризона ѝ. В едната си ръка носеше пазарска торба, а в другата – кафе, най-вероятно приготвено от съпруга ѝ.

– Добро утро, Тали.

Любимото хоби на Нокъмаут беше пренебрегването на закона. Докато за мен имаше строго разграничени бяло и черно, понякога ми се струваше, че всички около мен живеят изцяло в нюанси на сивото. Основан от непризнаващи законите бунтари, градът ми не си падаше по правила и норми. В продължение на двайсет години предишният полицейски началник бе оставял жителите да се оправят сами, докато се перчеше с лъскавата си значка и използваше поста си за лична изгода.

Аз бях полицейски началник от близо пет години. Този град беше моят дом, жителите му – моето семейство.

Очевидно не бях успял да ги науча да уважават законите. И нямаше да мине дълго, преди да осъзнаят, че вече не бях в състояние да ги защитавам.

Телефонът ми избръмча и аз посегнах с лявата ръка, преди да си спомня, че вече не го носех от тази страна. Изругах под носа си и го извадих с дясната си ръка.

Нокс: *Кажи на федералните да ми целунат гъза, както и задника на целия свят, като са започнали.*

Естествено, че брат ми знаеше за федералните агенти. Ве-

роятно се бе вдигнала тревога в мига, в който седанът им се бе появил на „Мейн Стрийт“. Само че не бях в кондиция да го обсъждам. Не бях в състояние за каквото и да било.

Телефонът извъня в ръката ми.

Наоми.

Неотдавна с нетърпение щях да вдигна. Бях си паднал по наскоро пристигналата в града сервитьорка, донесла със себе си цял куп лош късмет. Само че по някаква необяснима причина тя беше хлътнала по нацупения ми брат. Бях се отказал от увлечението си (по-лесно, отколкото бях очаквал), но ми харесваше раздражението на брат ми всеки път, когато бъдещата му съпруга се обадеше, за да види как съм.

Сега обаче то ми се струваше още една отговорност, с която не можех да се справя.

Оставих да се включи гласовата поща и свих зад ъгъла.

– Добро утро, началник – извика Нийси, докато вадеше табелата на пицарията през входната врата.

„Дино“ отваряше точно в единайсет преди обяд, седем дни в седмицата. Което означаваше, че бях изкарал само четири часа от началото на работния ден, преди да се изнеса. Нов рекорд.

– Добро утро, Нийси – отвърнах без ентузиазъм.

Исках да си отида вкъщи и да затворя вратата. Да оставя света навън и да потъна в мрак. Не исках да спирам на всеки няколко крачки, за да водя разговор.

– Чух, че онзи с мустака ще остане в града. Мислиш ли, че ще му хареса в мотела? – подхвърли тя със злобен блясък в очите.

Тази жена беше очилата, дъвчеща дъвка клюкарка, която си бърбеше с половината град по време на смяната си. Само че беше права. Мотелът в Нокъмаут беше сбъднатата фантазия на всеки инспектор по хигиената. Едва ли имаше дори едно изискване за хигиената, което да не беше нарушено. Някой трябваше да го купи и да го срине със земята.

– Извинявай, Нийси. Трябва да вдигна – излъгах, докато поднасях телефона към ухото си, преструвайки се, че имам обаждане.

В мига, в който тя си влезе вътре, прибрах телефона в джоба си и забързах към нас.

Облекчението ми, когато стигнах до входа, не трая дълго.

Вратата към стълбището, изработена от резбовано дърво и дебело стъкло, беше подпряна с картонена кутия, върху която беше надраскано „Досиета“.

Прекрачих вътре, все така гледайки кутията.

– Дяволите да го вземат! – долетя отгоре женски глас, който не принадлежеше на възрастната ми съседка.

Вдигнах поглед в същия миг, в който скъпа черна раница се търкулна по стълбите. Вниманието ми беше привлечено от чифт дълги, стройни крака по средата на стълбището.

Бяха обути в лъскав светлозелен клин. Дълбокото деколте на пухкавия сив пуловер разкриваше гладка, загоряла кожа върху изопнати мускули, подчертавайки деликатни извивки. Ала онова, което привличаше най-голямо внимание, беше лицето. Скули, достойни за мрамор. Големи тъмни очи. Пълни устни, свити подразнено.

Късо подстриганата ѝ коса, толкова тъмна, че беше почти черна, бе като шапчица на главата ѝ и изглеждаше така, сякаш някой току-що беше прокарал ръце през нея. Пръстите ми се напрегнаха до тялото.

Анджелина Солавита, известна повече като Лина, или бившето гадже на брат ми отпреди сума време, беше истинска красавица. И стоеше на стълбището ми.

Това не беше хубаво.

Наведох се и вдигнах раницата в краката ми.

– Извинявай, че те замерих с багажа си – извика тя, докато издърпваше с усилие голям куфар с колелца по последните няколко стъпала.

Не се оплаквах от гледката, но имах сериозни притеснения за това дали ще оцелея в още един празен разговор.

На втория етаж имаше три апартамента – моят, този на госпожа Туийди и празният апартамент до моя.

И така едва се справях със съседството с възрастна вдовица, която нямаше особен респект към личното пространство и личния живот на хората. Нямах никакво желание да добавям още един дразнител вкъщи. Дори той да изглеждаше като Лина.

– Нанасяш ли се? – попитах, когато тя се появи отново в горния край на стълбището. Думите прозвучаха насилено, гласът ми – неестествено.

Тя ми отправи секси усмивчица.

– Да. Какво има за вечеря?

Зagleдах как слиза по стълбите на бегом, движейки се бързо и изящно.

– Мисля, че можеш да си намериш нещо по-добро от това, което аз имам да предложа. – Не бях ходил до магазина от... е, добре де, не помня кога за последно бях ходил в „Бакалията на Гроувър“. Карах на ресторантска храна, когато си спомнех да хапна нещо.

Лина спря на последното стъпало, така че очите ни бяха на едно ниво, и ме огледа от главата до петите. Усмивката ѝ стана по-широка.

– Не се подценявай, ас.

Беше ме нарекла така за първи път преди няколко седмици, когато се бе погрижила за шевовете ми, разтворили се, докато спасявах задника на брат ми. По онова време би трябвало да мисля за планината от бумашина, с която щях да съм принуден да се оправям, благодарение на отвлечането и последвалата стрелба. Вместо това седях, подпрян на стената, вниманието ми – отвлечено от спокойните, сръчни ръце на Лина и чистия ѝ, свеж мирис.

– Да не би да флиртуваш с мен? – Не бях възнамерявал да го избъбря, но по онова време единствено волята ме спираше да не изгубя съзнание.

Поне не ѝ бях казал, че ми харесва миризмата на праха ѝ за пране.

Тя повдигна вежди.

– Ти си моят красив нов съсед, полицейски началник и брат на гаджето ми от колежа.

Приведе се към мен и искрица от нещо топло се раздвижи в корема ми. Искрах да се вкопча в него, да го задържа в шепите си, докато то не разтопи вледенената ми кръв.

– *Страшно* си падам по лошите идеи. А ти? – Усмивката ѝ беше станала опасна.

Някогашното ми аз би пуснало в ход чара си. Би се насладило на едно хубаво флиртуване. Би оценило взаимното привличане. Само че вече не бях този мъж.

Вдигнах раницата ѝ за презрамката. Пръстите ѝ се преплетоха с моите, когато посегна да я вземе. Погледите ни се

срещнаха и се задържаха. Искрата се превърна в дузина малки въгленчета, почти достатъчни, за да си спомня какво беше да чувствам нещо.

Почти.

Лина ме наблюдаваше внимателно. Кафявите ѝ очи с цвят на уиски прозираха в мен така, сякаш бях отворена книга.

Дръпнах пръстите си от нейните.

– С какво каза, че се занимаваш? – попитах.

Беше го споменала мимоходом, наричайки работата си скучна, и бе сменила темата. Само че имаше очи, които не пропускаха нищо, и бях любопитен каква работа би я оставила да се размотава някъде на майната си във Вирджиния в продължение на седмици.

– Застраховки – отвърна Лина и метна раницата през рамо.

Никой от нас не се отдръпна. Аз, защото онези въгленчета бяха единственото приятно нещо, което бях изпитал от седмици насам.

– Какви застраховки?

– Защо? Да не би да ти трябва нова полица? – подразни ме тя и понечи да се отдръпне.

Само че аз исках да остане близо. Имах нужда да разпали слабите искрици, за да видя дали в мен бе останало нещо, което може да бъде разпалено.

– Да ги кача ли? – попитах, посочвайки с палец кутията с досиета до вратата.

Усмивката на Лина се стопи.

– Аз ще я взема.

Понечи да мине покрай мен, но аз ѝ препречих пътя.

– Госпожа Туийди би ме смъмрила сериозно, ако разбере, че съм те оставил да носиш сама по стълбите тази кутия – настоях аз.

– Госпожа Туийди.

Посочих нагоре.

– 2С. Сега е излязла с групата си по вдигане на тежести. Но много скоро ще се запознаеш с нея. Тя ще се погрижи за това.

– Ако не си е къщи, няма да разбере, че не си влошил раните си от куршум, настоявайки да качиш кутия с документи по стълбите – изтъкна Лина. – Как заздравяват?

– Добре – излъгах.

Тя изхъмка и отново повдигна вежди.

– Наистина ли?

Не ми вярваше. Ала копнежът ми за онези малки късчета емоция беше толкова силен, толкова отчаян, че не ме беше грижа.

– Всичко е наред.

Разнесе се тих звън и по лицето на Лина пробяга раздражение, докато вадеше телефона от някакъв скрит джоб на кръста на клина си. Зърнах го само за миг, но успях да разчета думата „мама“ върху екрана, преди тя да натисне „откажи“.

Възползвах се от това, че вниманието ѝ беше отвлечено, за да вдигна кутията. С лявата ръка.

Рамото ми туптеше, струйка студена пот се стече по гърба ми. Ала когато отново срещнах погледа ѝ, искриците се завърнаха.

Не знаех какво е това, знаех само, че се нуждая от него.

– Виждам, че Моргановата упоритост е също толкова силна у теб, колкото и у брат ти – отбеляза тя и мушна телефона в джоба си.

– И като стана дума за Нокс. – Трябваше да положи усилие гласът ми да прозвучи нормално. – Да разбирам, че ти си в 2В?

Брат ми притежаваше сградата и бръснарницата на първия етаж.

– Вече да. Досега бях отседнала в мотела.

Отправих безмълвна благодарствена молитва, че се качваше по стълбите по-бавно, отколкото бе слязла.

– Не мога да повярвам, че си изкарала толкова дълго там.

– Тази сутрин видях един плъх да се пердаши с хлебарка, която беше голяма поне колкото него. Това беше капката, която преля чашата.

– Можеше да отседнеш у Нокс и Наоми – подхвърлих, преди да съм останал съвсем без дъх. Не бях в кондиция, а добре оформеното ѝ дупе в клина определено не помагаше за сърдечносъдовата ми издръжливост.

– Обичам да имам лично пространство.

Стигнахме до горния етаж и аз я последвах до отворената врата на апартамента до моя; струйка ледена пот се стичаше по гърба ми. Определено трябваше отново да тръгна на фитнес.

Ако до края на живота си щях да бъда ходещ труп, поне трябваше да съм ходещ труп, който е в състояние да води разговор, докато изкачва един етаж стълби.

Лина пусна раницата си в апартамента и се обърна, за да вземе кутията от ръцете ми.

Отново – пръстите ни се докоснаха.

Отново – почувствах нещо. И то не беше само болката в рамото и празнотата в гърдите ми.

– Благодаря за помощта – каза тя, поемайки кутията.

– Ако имаш нужда от нещо, аз съм в съседния апартамент – отвърнах.

Устните ѝ се извиха лекичко.

– Добре е да го знам. Доскоро, ас.

Останах като прикован към мястото си, дори след като тя затвори вратата, изчаквайки и последното от малките въгленчета да угасне.